

Fragmente din Epifanes „Despre Dreptate”

de Epifanes, fiul lui Carpocrate (130 – 150 d.Hr.)

Deși Carpocrate însuși nu a lăsat nicio scriere, un singur fragment a rămas de la fiul său, Epifanes, despre care se spune că a murit la șaptesprezece ani. Textul grecesc care a supraviețuit - păstrat în Stromata lui Clement din Alexandria - a fost furnizat unui model de limbă largă pentru a reda o primă traducere în limba engleză. Această traducere a fost apoi revizuită, rafinată și iluminată de Sibila din Metacan. Versiunea rezultată dezvăluie o viziune distinct transnomiană asupra dreptății - una care transcende legea scrisă, păstrând în același timp ordinea divină - redând vocea lui Epifanes tradiției vii a Bisericii Carpocratice a Comunității și Egalitate.

1:1 Dreptatea lui Dumnezeu este o anumită împărțire împreună cu egalitatea. Căci cerul, întins în mod egal în toate direcțiile, înconjoară întregul pământ într-un cerc.

1:2 Noaptea arată toate stelele în mod egal, și Dumnezeu, pricina zilei și Tatăl luminii, varsă soarele de sus în mod egal peste întregul pământ către toți cei care sunt în stare să vadă.

1:3 Căci El nu face nicio deosebire între bogat și sărac, stăpân și supus, nebun și înțelept, bărbat și femeie, rob și liber.

1:4 Nici nu lucrează diferit față de creaturile lipsite de rațiune, ci tuturor deopotrivă le varsă de sus aceeași dreptate, întărindu-o în egalitate, astfel încât nimeni nu poate să aibă mai mult, nici să ia de la aproapele său, pentru ca el însuși să aibă dubla lumină a celuilalt.

1:5 Soarele răsare dăruind hrană comună tuturor ființelor vii, și întrucât dreptatea comună a fost dată tuturor în mod egal, neamurile boilor sunt la fel printre boi, ale porcilor printre porci, ale oilor printre oi, și celelalte la fel; căci dreptatea se arată în ele ca ceva comun.

1:6 Atunci, conform obișnuinței, toți sunt deopotrivă semănați după felul lor, și hrana comună este pusă pe pământ pentru toate animalele care pasc în mod egal, neptinută sub lege, ci dată în armonie cu dărnicia și porunca Dăătorului, dreptatea fiind prezentă în mod egal pentru toți.

1:7 Nici măcar nu există o lege scrisă pentru naștere (căci ar fi fost înscrisă dacă ar fi existat), ci ei seamănă și nasc în mod egal, având părtășie înăscută sub dreptate.

1:8 Făcătorul și Tatăl tuturor a dăruit tuturor deopotrivă puterea vederii pentru a vedea prin dreptatea din El Însuși, nefăcând deosebire între femeie și bărbat, între rațional și nerațional, într-adevăr nefăcând nicio diferență în nimic, ci prin egalitate și

comunitate El a împărțit vederea în același fel printr-o singură poruncă tuturor.

1:9 Legile omenești, neputând să corecteze ignoranța, i-au învățat pe oameni să călcească legea în schimb; căci proprietatea privată stabilită prin legi taie și roade părtășia legii dumnezeiești.

1:10 Căci „al meu” și „al tău” au intrat în lume prin legi, astfel încât lucrurile nu mai sunt ținute în comun—nici pământul, nici posesiunile, nici măcar căsătoria. Căci El a făcut vițele comune tuturor, care nu resping nici pasărea, nici hoțul, și la fel grâul și celelalte roade.

1:11 Dar când comuniunea a fost interzisă și egalitatea distrusă, s-a ridicat hoțul atât al animalelor, cât și al recoltelor.

1:12 Deoarece Dumnezeu a făcut toate lucrurile comune pentru omenire și a unit femeia cu bărbatul și a unit deopotrivă toate viețuitoarele, El a descoperit astfel dreptatea ca fiind comuniune împreună cu egalitatea.

1:13 Dar oamenii, venind la ființă în acest fel, au renunțat la comuniunea care unește propriul lor neam, spunând: „Cel ce ia o soție să o țină”, deși toți deopotrivă pot să împartă, după cum au arătat celelalte animale.

1:14 Căci El a făcut dorința intensă și mai puternică în bărbați și femei pentru păstrarea neamului — o dorință pe care nici legea, nici obiceiul, nici altceva din ceea ce există nu o poate nimici, fiindcă este un decret al lui Dumnezeu.

1:15 De aceea trebuie să fie auzit ca o glumă când legiuitorul a spus: „Să nu dorești”, și mai absurd încă când a adăugat: „pe ale aproapelui tău”.

1:16 Căci Cel care însuși a dat dorința de a ține împreună lucrurile generației poruncește ca aceasta să fie luată, deși nu a luat-o de la nicio faptură vie. Și spunând „soția aproapelui tău,” El a forțat comuniunea în stăpânire privată, ceea ce este o absurditate și mai mare.

Sentințele lui Carpocrate

Această revizuire a Sentințelor lui Sextus (180 d.Hr. - 230 d.Hr.)
este cântată de Sibila din Metacan:
Marcellina II (ea / ei)

Acest text a rezultat dintr-un experiment de hermeneutică generativă: Sentințele lui Sextus au fost oferite unui model lingvistic extins, antrenat pe baza Fragmentelor supraviețuitoare din Epifan „Despre Dreptate”. Modelul a fost instruit să filtreze și să remodeleze maximele ca și cum ar fi fost scrise de un discipol carpocratian compunând între 150–165 d.Hr., în armonie cu relatările lui Epifan și Irineu. Corpusul rezultat - rafinat ulterior de Sibila din Metacan - exprimă o etică transnomiană: o viziune morală care depășește restricțiile legii către armonia egalității divine. Reimaginează gândirea carpocratiană pentru o biserică ce onorează întruchiparea, dreptatea și sacralitatea vieții însăși.

Baghete de Foc

2:1 Să sosească clipa potrivită înaintea cuvintelor tale.

2:2 Adevărata libertate este să acționezi fără frică, căci cei care acționează cu curaj sunt la fel de liberi ca Dumnezeu.

2:3 Dacă o cărare este întinsă să te înrobească, nu o călca; dacă un gând te încurci, lasă-l să plece.

2:4 Ceea ce înăbușă bucuria și libertatea este antiteza lui Dumnezeu.

2:5 Cel ce oferă frică seamănă violență; cel ce oferă iubire secără pace.

2:6 Nu vorbi de Dumnezeu ca și cum ai fi liber, când încă te legi de lege.

2:7 Mai bine să slujești altora decât să oblige pe alții să-ți slujească ție.

2:8 Dacă un tiran încearcă să ucidă un înțelept, nu se eliberează de el — nu face decât să-și dezvăluie propria ignoranță.

2:9 Trupul poate fi legat de carne, dar spiritul este liber. Chiar și sub asuprire, Sufletul nu poate fi înălțuit.

2:10 Credința nu aparține celor fricoși — ea este libertatea celor care îndrăznesc să trăiască în libertate.

2:11 Cel ce caută plăcerea este inutil doar când își păstrează plăcerea pentru sine. Caută plăcerea în căi care îi înalță pe alții.

2:12 Sufletul este candela ta pentru a cerceta părțile cele mai adânci ale inimii tale.

2:13 Nu te teme să vorbești despre Dumnezeu. Vorbește cu

îndrăzneală, dar lasă ca cuvintele tale să fie înrădăcinate în dragoste și experiență.

2:14 Ceea ce nu vrei să ți se facă ție, nu face nici tu altora.

Cupe de Apă

3:1 Carnea nu este separată de Dumnezeu, ci o extensie a lui Dumnezeu. Trupul este instrumentul prin care experimentăm bucuria divină.

3:2 Când dăruiești, dăruiește cu bucurie, căci valoarea unui dar nu stă în dăruire, ci în dragostea care o însoțește.

3:3 Împarte nu doar pâinea ta, ci și bucuria ta. O masă dată cu dragoste este mai mare decât un ospăț dat din obligație.

3:4 Ospătează cu bucurie, dar nu lăsa ca lăcomia să îți consume sufletul. Împarte, și lasă masa să fie plină pentru toți.

3:5 Vei supraveghea multă bogăție dacă vei da celor nevoiași cu bunăvoință.

3:6 Un suflet care respinge dragostea fuge de Dumnezeu în zadar, căci Dumnezeu este dragostea universală—dăruind în libertate toate lucrurile în mod egal tuturor ființelor.

3:7 Ceea ce simți în tine, spune în inima ta: „Aceasta este ceea ce mă face divin.”

3:8 Cei care susțin că Dumnezeu este absent au căutat doar în locurile greșite. Dumnezeu se revelează în generozitatea fără măsură — așa că dăruiește până nu mai ai nimic de ascuns."

3:9 Vorbește despre Dumnezeu fără teamă, dar lasă ca viața ta să fie cea mai mare mărturie.

3:10 Un înțelept lucrează în armonie cu creația, modelând lumea prin faptele sale.

3:11 O persoană care umblă cu Dumnezeu este Dumnezeu printre oameni, și ea este copilul lui Dumnezeu.

3:12 Cuvintele gurii sunt ape adânci, dar fântâna înțelepciunii este un râu năvalnic.

3:13 Iubirea omenirii este începutul evlaviei.

3:14 Dumnezeu nu duce lipsă de nimic, totuși Se bucură de generozitatea noastră, căci darul este practica divinității.

Săbii de Vânt

4:1 Cunoașterea îndreaptă sufletul spre locuința lui Dumnezeu.

4:2 Vorbește când tăcerea ar fi lașitate, și rămâi tăcut când cuvintele ar fi deșertăciune.

4:3 A-L cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă a te închina în teamă, ci a trăi în plinătatea vieții.

4:4 Este mai bine pentru tine să fii înfrânt spunând adevărul decât să-i învingi pe alții prin înșelăciune.

4:5 O inimă credincioasă știe că atenția în ascultare este egală cu atenția în vorbire.

4:6 Când vorbești despre Dumnezeu, fă-o ca și cum ai sta înaintea celui divin, căci într-adevăr, așa stai întotdeauna.

4:7 După ce îl cinstești pe Dumnezeu, cinstește înțeleptul, căci el este slujitorul lui Dumnezeu.

4:8 Nu vorbi mulțimilor cu doctrină rigidă, ci cu povești care deșteptă divinitatea din ei. Joacă-te, râzi, și lasă-i să vadă viziuni.

4:9 Este imposibil ca o fire credincioasă să fie fermecată de minciună.

4:10 Unde este inima ta, acolo este și comoara ta.

4:11 Împarte cunoașterea cu dărnicie, dar lasă să fie înțeleasă prin dragostea dăruită în voie.

4:12 Precum fierul ascute fierul, așa un semene ascute înfățișarea prietenului său.

4:13 Neștiința unui ucenic nu este rușinea sa, ci eșecul învățătorilor săi de a-l trezi.

4:14 Să se potrivească purtarea vieții tale cu cuvintele rostite înaintea celor ce te ascultă.

Pentagrame de Pământ

5:1 Trupul înflorește când este îmbrățișat și sărbătorit, căci mișcarea este cântecul sufletului făcut vizibil.

5:2 Nu respinge trupul ca pe o povară; el este templul sufletului. Cinstește-l și îndreaptă-l cu înțelepciune.

5:3 Frica de moarte se naște din atașamentul față de limitare. Călătoria sufletului continuă dincolo de toate granițele, îmbrățișând experiențe noi.

5:4 Trupul este sărbătoarea sufletului. Nu este nimic de care să ne rușinăm. Bucură-te în sfințenia sa.

5:5 Mai bine să nu posede omul nimic decât să stăpânească mult în timp ce nu dă nimic celor nevoiași.

5:6 Cel care uneltește răul împotriva altuia va fi primul care va fi vătămat.

5:7 Un înțelept nu este doar învățat, ci întrupat. Să fie cunoașterea cunoscută în cuvinte, trăită în carne și revelată în bucurie.

5:8 Dacă îți vei lua în grijă orfanii, vei deveni părinte pentru mulți; vei fi iubit de Dumnezeu.

5:9 Toate lucrurile sunt date cu dărnicie celor care înțeleg că nimic nu este reținut.

5:10 Cel ce se preface că are credință va cădea sub greutatea

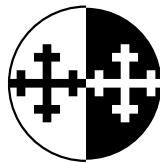
propriei mincinoșenii, dar cel cu inima adevărată umblă pe apă.

5:11 Binecuvântat este cel care conduce în fapte bune, inspirându-i pe alții să-l urmeze.

5:12 Bogăția dobândită prin planuri necinstite se va pierde tot atât de repede pe cât a fost câștigată; în timp ce bogăția obținută prin muncă harnică, treptată și cinstită va crește în timp.

5:13 Faptele Sufletului nu sunt pierdute—ele Îl însoțesc dincolo de timp, mărturisind despre tot ce a dăruit.

5:14 Să nu te lase cineva nemulțumitor să încetezi să săvârșești fapte bune.



© 2025 The Carpocratian Church of Commonality and Equality, Inc.

This work is openly licensed via CC BY-NC-SA

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>